

Политички живот у Србији непрестано нам доноси све већи број иновација. Најновија је трипартитни састанак представника Владе Србије, синдиката и највећих послодаваца и формирање привремене радне групе чији је задатак да решава нагомилане економске и социјалне проблеме.

Састанак је очигледно успео чим је формирана још једна радна група која ће веома брзо бити заборављена. То није био, а вероватно неће ни бити последњи састанак ове врсте. Али новина је у томе што се сада отворено показује која то пословна група заиста поседује моћ у нашем друштву. Било је то отворено преслишавање владиних представника од стране „највећих“ послодаваца у Србији. Пригодна лекција о томе где се налази прави центар одлучивања.

Просто је невероватно да влада сада формира парадржавно тело које треба да решава економску кризу и успоставља социјални дијалог у нашем друштву. Без обзира на то што је влада већ раније формирала Савет који је било задужен управо за успостављање и јачање социјалног дијалога, она овиме себе суспендује јер је њен основни задатак да буде најодговорније тело извршне власти за предлагање и спровођење мера за решавање економских проблема. Очигледно је да су наши тајкуни отворено изашли на политичку сцену са захтевом да се економска политика креира у складу са њиховим интересима. Стварна структура моћи у нашем друштву је у потпуности огољена и јасно је да се већина најважнијих одлука доноси ван надлежних институција – парламента, министарстава, странака, организација грађанског друштва и јавности.

Ово медијски веома пропраћено симулирање социјалног дијалога имало је за циљ да демонстрира ко у овој држави има реалну власт. Међутим, ово је још један знак да је економска и социјална ситуација веома озбиљна када су и наши тајкуни одлучили да се отворено укључе у токове дневне политике. Очигледно је да су проценили да им више не одговара да седе у сенци, већ да треба да покажу реалну моћ и обезбеде заштиту пре свега својих економских интереса. Овим састанком наша влада је додатно изгубила на свом ионако не баш великом кредибилитету.

Сигурно је да је нашој посусталој економији неопходан озбиљан план за излазак из све дубље економско-социјалне кризе, али он мора настати као резултат политичког и социјалног консензуса у друштву, а који ће добити подршку у парламенту, стручним

круговима и најширој јавности. Формирање привремених радних и кризних група може само да буде одраз деловања разних лобистичких група, али то сигурно неће створити услове за излазак из кризе.

У једној од политичких анализа протеклих парламентарних избора у Мађарској изнете су за наше прилике веома подстицајне оцене о односу интереса капитала и испољене воље народа. „Без обзира на сукобе и смене националиста и либерала на власти у транзицијским земљама, оно што ни једна ни друга страна никада нису угрозиле су интереси капитала. У том смислу треба проматрати и Јобик и његову функцију у одржавању система. Та странка је у великој мери успела кооптирати масовни отпор неолибералним реформама и усмерити ту борбу против мањина и социјалиста (који то нису). У свему томе, оно што остаје заштићено од народног беса је диктатура капитала која је једини стварни противник социјалних права већине. У тој ситуацији оно што треба у свим транзицијским земљама је покрет који ће бити алтернатива политици и једних и других, а та алтернатива може бити само борба против диктатуре капитала и њених верних слугу, либерала и фашиста подједнако.“

Не улазећи у идеолошку суштину ових оцена, за нас остаје отворено питање која ће политичка снага успети да артикулише и политички капитализује све веће социјално незадовољство настало у време спровођења приватизације и процеса транзиције. Од одговора зависиће политички и социјални правац у ком ће се одвијати даљи развој наше заједнице.